

RAZGOVOR S PUSTINJAKOM

TIBETANAC

RAZGOVOR S PUSTINJAKOM

«Hoćeš Svjetlost, hoćeš znati Istinu? A da li si mislio o tome, da li će tvoje oči moći podnijeti sjaj te Svjetlosti, i da li je Tvoja duša toliko jaka da može podnijeti Istinu?», blagim i toplim glasom govoraše sijedi mudrac jednom mladom čovjeku u punoj životnoj snazi.

«Istina je da nisam o tome mislio, ali ovako dalje ne mogu. Guši me sredina u kojoj živim. Hoću da iziđem iz nje. Hoću da znam što je tamo, što do sada samo naslućujem da ima nešto. Hoću da upoznam to nešto.»

«Sinko, to je vrlo lijepo od tebe što «hoćeš», jer to je početak.

Kažeš da te guši sredina u kojoj živiš, rado bi pobjegao od nje.

Tek kada joj daš sve što joj duguješ, tek ju onda možeš napustiti, prije ne. To što naslućuješ da ima nešto, znači da ti je već došlo vrijeme, da se počneš opraštati s fizičkom svijetom uopće.»

«Osjećam potrebu da se povučem daleko od svijeta, da duboko zaronim u samoga sebe. Sve mi izgleda, da ću tamo naći nešto, ili kao da me netko čeka. Sve osluškujem, i čini mi se kao da netko treba da me pozove. Sav sam se predao tom očekivanju i osluškivanju, da sam na život već zaboravio, i nemili mi se ni da živim. Kao neki težak teret osjećam na grudima ovaj život.»

«Glas Božanskog Duha u Tebi već je progovorio i prodro do Tvoje svijesti. To Te ON zove. Na život ne smiješ zaboraviti, niti ga smiješ mrziti. Sam si kriv što si ovdje, i samo o tebi ovisi da li ćeš se iznova vraćati. Taj teret koji Ti pritiska grudi samo Ti možeš ukloniti, i tek kad ga ukloniš, opazit ćeš da i na zemlji život može biti lijep.»

«Oče, što treba da radim pa da skinem taj teret?»

«Put moraš sam naći, a ja ti mogu reći samo početak.

Sedam ih je na broju: ljubav,
služenje,
odanost,
pobožnost,
bezličnost (neosobnost),
smjernost i
duševni mir.

Koji ćeš od njih izabrati, tvoja je stvar. Mnogo je knjiga o tome napisano, pa čitaj. Pisali su ih ljudi koji su isto tako kao i Ti težili da se oslobode tereta koji im pritiskivaše grudi. Želio bi da pobjegneš od svijeta? To ne smiješ činiti. Žižak svjetlosti koji dobiješ, moraš odmah odnijeti svojoj mlađoj braći koja još uvijek žive u gustom mraku. Pri tom moraš biti vrlo oprezan jer njihove oči nisu navikle na Svjetlost, pa Tvoj žižak mogu ugasiti i Tebe povući opet u mrak, ili ga uopće neće vidjeti i smijati će se, i činiti Te ludim.»

«To je strašno. Od kuda meni ta snaga da se borim s ljudima? Ja ih se bojim. Oh, kako bih rado pobjegao od njih.»

«Bog ovoga svijeta, ili zemlje, zove se Kubera, a to znači bog velikih užasa i mnogih nesreća. Zato se ovaj svijet zove dolina plača. Ako pođeš za glasom koji još nisi čuo, naći ćeš snage da se boriš s ljudima i pobijediti ćeš strah u sebi.»

«Ali oče, zar nisi rekao maloprije da ljudi mogu ugasiti žižak i povući me opet u mrak, i da će mi se smijati i držati za ludom?»

Razgovor s pustinjakom

«Da, to sam rekao, ali zato sam Ti rekao da moraš biti vrlo oprezan, kako u općenju s ljudima, tako i u načinu svoga rada.

Svjetlost Istine moraš ugrađivati u svoje biće, sebe samoga, i tada će Ona izbijati iz Tebe, i Ti ćeš postati izvor Svjetlosti.

Gdje god da kreneš, mrak će bježati ispred Tebe.

Ali, ako pođeš ovim putem i u sebi zadržiš sve ono staro što pripada zemlji i vlasti Kubere, žižak Istine držat ćeš u drhtavoj ruci, kojeg će taština i egoizam odmah ugaziti, a Tebe onako bojažljiva, povući u još veći mrak, zato što si pokušao natjerati tamu da ustukne pred Svjetlošću Istine.»

«Onda, ja ću okupiti oko sebe ljude i stvoriti jedno društvo, stvoriti pravila, po ugledu na škole starih mudraca. Sazidat ćemo veliku biblioteku i snabdjeti ju knjigama mudrosti svih vremena. Otvoriti kuhinje gdje će se sirotinja hraniti. Držati predavanja i štampati knjige. Ovo je vrlo teško, ali uložiti ću sve svoje snage, i dat ću za to sve moje imanje, pa, možda ću i uspjeti.»

«Oh, dijete moje», nasmije se mudrac. «Još nisi razumio da se staro mora srušiti kada hoće novo da se zida. Gdje je svijet otišao sa svim društvima i sličnim ustanovama. To su sve ustanove koje služe da zadovolje ljudsku taštinu. Hoćeš da osnuješ društvo? A društvo mora da ima predsjednika, odbor, blagajnika, zgradu, prijeme, koncerte, banket i što ti ja znam. U društvene prostorije dolaziti će se na razgovore, na šalicu čaja i da se doznaju novosti. Zatim, blagajnik će muku mučiti pri naplati članarine. Jedni će plaćati, drugi neće. Svi koji plaćaju davat će po nagovoru svoje taštine, a oni koji ne, branit će se time da su članovi jednog dobrotvornog društva gdje se radi na uništenju materijalizma.

U biblioteci nad tvojim knjigama ljudi će se slatko smijati, jer se smiju svemu što ne znaju i ne razumiju, umjesto da plaču zbog toga i traže da nauče. Hram Božanske Mudrosti u ovom svijetu može se javno podići tek onda kada se u tišini postave duboki temelji. Pod utjecajem raznih duhovnih struja, ta će zgrada mnogo puta biti srušena do temelja, ali jaki temelji će ostati i na njima će se svaki put dizati nova i sve jača zgrada koja će sve snažnije odolijevati zlim dusima vremena.»

«Oče, ovim si mi oduzeo svu hrabrost. Da, takvi su ljudi, i evo opet me obuzima strah od njih.»

«O, zar ti nisam rekao da moraš biti vrlo oprezan s njima. Ništa ne postaje odjednom. Za sve je potrebno jedno izvjesno vrijeme razvitka. Kada baciš sjeme na zemlju, sutra već ne iznikne lisnato drvo sa zrelim plodovima. Od sijanja do branja zrelog ploda protekne mnogo i mnogo vremena. A tek koliko puta se dogodi da još nježnu stabljiku slomi vjetar ili oprži mraz, ili vjetar i mraz upropaste cvijet ili zametnuti plod, a koliko puta oluja otrese i upola sazrio plod. Nikada nisi siguran da ćeš obrati plod jer nepogoda za čas uništi sve. Za svaki rad čovjek se najprije mora sam pripremiti, a zatim, upamti ovo; ukoliko je rad ozbiljniji, utoliko se za njega čovjek mora ozbiljnije spremati, i u većoj tišini i povučenosti raditi i spremati materijal za novu građevinu. Prije svega moraš naučiti da šutiš. Radi i šuti. To je zlatno pravilo koje ne smiješ nikada zaboraviti.

Povuci se najprije u samoga sebe i jačaj to «hoću». Postepeno uništavaj strah u sebi i uklanjaj taj teret koji Ti pritiskuje grudi. To radi u najvećoj tišini i čuvaj Ga kao svoju najveću tajnu. Za to vrijeme promatraj i proučavaj ljude. Kad naiđeš na čovjeka koji isto tako kao i Ti teži za Istinom, i kad se uvjeriš da je vrijedan da mu otkriješ svoju tajnu, uzmi ga za suradnika i povjeri mu svoj rad. Sad vas je već dvojica. Radite udvojenim snagama, i tražite trećega. Kad ga nađete i ako se obojica složite u tome da ga možete uzeti, uzmite ga. Inače, ne.

Ova radna skupina neka ne bude veća od pet, niti manja od tri člana, jer su tri i pet sveti brojevi. A kad ste svladali dobrim dijelom svoju nižu prirodu, od članova malih skupina obrazujte jednu veliku od sedam članova.»

Sijedi mudrac zašuti. Zavlada jedna svečana tišina. Zraci izlazećeg sunca milovahu zrelo klasje na livadama, a iz daljine dopirahu zvuci klepetuše, blejanje ovaca i pastirskih dvojnica.

Razgovor s pustinjakom

«Oče, reci mi još nešto više», gotovo šapatom reče mladi čovjek spreman da primi svaki prijekor što je narušio ovu pobožnu tišinu.

«Sastanite se kod onoga kod koga to bude najpogodnije. Neka to bude uvijek u isti dan i sat. Ako je moguće, najbolje je ovako u polju, ali to vi u gradu ne možete. Zato ukrasite sobu svježim cvijećem, bilo u vazama ili u saksijama. Okadite je, neka miris tamjana otjera sve larve i niža bića. Vi obucite bijele lanene toge, a prije toga operite ruke i noge. Sve zemaljsko ostavite pred vratima sobe u koju ulazite, i ulazite što čistija srca, misli i osjećaja. Rad započnite i završite u Njegovo Ime.

Čuvajte se svake zle misli i osjećaja, jer je On prisutan, i nikad ne zaboravite Njegove riječi; «Gdje se dvoje skupe u Moje Ime, i Ja sam treći s njima».

Nije vam potrebno ni društvo, ni predsjednik, ni zgrada, ni sve ostalo što je skupčano s tim. U miru i tišini, daleko od radoznalih očiju još nerazumnih ljudi, Vi ćete spremati novi materijal za novu građevinu.»

Opet zašuti. Iza horizonta izbijahu posljednje zrake zalazećeg sunca. Krila ljetnog sutona polako se spuštahu na vrelu zemlju. S tornja seoske crkve zvono objavi pozdravljenje.

Na zvuk zvona mudrac zatvori oči i utone u molitvu. I mladi čovjek zatvori oči i počeo moliti. Koliko je trajala njegova molitva? Jedan trenutak ili čitavu vječnost? On ne zna. Kad je ponovo otvorio oči, mrak je već bio «pao». Ustade, priđe mudracu i zamoli da ga blagoslovi.

«Da si blagoslovljen, i pođi s mirom.»

Na povratku kući idući kroz zrelo žito i cvjetne livade, u ovoj mirnoj noći on osjećao kako ga obuzima njemu neko do sada nepoznato blaženstvo. Nad njegovom glavom treptale bezbroj zvijezda. On se zagleda u jednu veliku, svjetlu a i mnogo sjajniju od ostalih. «Betlehemska zvijezda», reče u sebi. «Ona je bila velika i mnogo sjajnija od ostalih. Tada je bila glasnik Kristovog rođenja, a ova ovdje je moja zvijezda, zvijezda mog preporoda.»